U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Tomáše Rychlého ve věci žalobce: **A. A.,** zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem se sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2025, č. j. 52 A 17/2024 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (*stěžovatel*) požádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87c zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Ministerstvo vnitra (dále „*správní orgán I. stupně*“) jeho žádost podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 31. 5. 2024, č. j. OAM-17862-27/PP-2023, zamítlo, neboť se stěžovatel měl dopustit obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území tím, že účelově uzavřel manželství. Stěžovatel se proto odvolal k žalované, která rozhodnutím ze dne 27. 8. 2024, č. j. MV-112861-5/SO-2024, odvolání zamítla a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[3] Stěžovatel rozporuje závěry krajského soudu a nesouhlasí se závěrem, že jeho manželství bylo uzavřeno účelově s cílem legalizace pobytu na území České republiky. Správní orgán I. stupně vycházel při rozhodování o žádosti výhradně z obsahu protokolů o výslechu stěžovatele a jeho manželky. Ačkoli v těchto výpovědích lze nalézt některé

odlišnosti či rozpory, nelze z nich dovodit závěr o účelovosti jejich manželství, neboť většinu rozporů lze vysvětlit odlišností vnímání reality manželi, mezerami v paměti, nesprávným pochopením kladených otázek a podobně. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázal stěžovatel na to, že posouzení, zda jde o manželství účelové, je otázkou skutkovou a správní orgány proto musí zjistit skutkový stav v takovém rozsahu, aby o závěru o účelovosti manželství neexistovaly důvodné pochybnosti. Domnívá se, že v jeho případě správní orgány nerozhodly na základě principu materiální pravdy. Poukázal na to, že z judikatury správních soudů lze přitom dovodit, že pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí správní orgán v řízení prokázat přímý úmysl cizince získat pobytové oprávnění předstíráním skutkových okolností, s nimiž zákon o pobytu cizinců spojuje možnost získání pobytového oprávnění; to za situace, kdy skutečný skutkový stav, jenž je takto zastírán či zkreslován, udělení pobytového oprávnění v principu vylučuje. Současně musí správní orgán prokázat, že si je cizinec umělé povahy takových okolností vědom. Případně ani fakt, že by manželé spolu nevedli společnou domácnost, ještě není sám o sobě skutečností, která by prokazovala účelovost manželství. Současně musí být prokázáno, že manželé spolu nevedou skutečný vztah ke dni vydání napadeného rozhodnutí, což v daném případě také zjištěno nebylo. Pokud jde o vztah stěžovatele s jeho manželkou, tento je naprosto reálný a je konzumován. Z provedeného dokazování nevyplývá, že by manželé společně nežili na hlášené adrese, či že by nevedli společnou domácnost, ani společně nehospodařili. Jednoznačně potom nebyl prokázán přímý úmysl stěžovatele jednat účelově s cílem uzavřít účelové manželství. Tyto závěry si žalovaná i správní orgán I. stupně dovodily v neprospěch stěžovatele, aniž by pro takové závěry disponovaly dostatečným skutkovým zjištěným, o němž by nebylo důvodných pochybností. To přesto, že v daném případě nese důkazní břemeno právě žalovaná. Stěžovatel také namítal, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Všechny tyto otázky krajský soud vyhodnotil chybně, tedy v rozporu se zjištěným skutkovým stavem a výsledky dokazování (nebylo prokázáno účelové manželství tak, aby o něm nebylo pochybností)

[4] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek obsažených v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[5] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 zakládalo zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Tato kritéria přijatelnosti kasační stížnosti jsou použitelná i po novele

§ 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu se posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz například usnesení tohoto soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, či ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30).

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro potřebu judikaturního odklonu. K přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel nic neuvedl.

[7] Kasační stížnost **je nepřijatelná.**

[8] K namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu (nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí může být jedním z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti) lze odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25, kde jsou důvody nepřezkoumatelnosti podrobně vyloženy. Krajský soud argumentaci správních orgánů náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry, což v odůvodnění svého rozsudku srozumitelně odůvodnil. Nejvyšší správní soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

[9] K otázce zjišťování skutkového stavu a jeho dostatečnosti se Nejvyšší správní soud také opakovaně vyslovil (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66). Ani v tomto směru stěžovatel nepřednesl relevantní námitky týkající se postupu žalované (a následného hodnocení krajským soudem), které by svědčily přijatelnosti kasační stížnosti.

[10] K problematice vyhodnocení skutkového stavu věci (a tedy i věcného posouzení) a přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele v souvislosti s otázkou účelově uzavřených manželství se judikatura Nejvyššího správního soudu opět zabývala mnohokrát (viz např. usnesení ze dne 18. 7. 2024, č. j. 6 Azs 302/2023 - 41, odst. [25] a [27], včetně tam uvedených odkazů na předchozí judikaturu; rozsudek ze dne 21. 7. 2023, č. j. 5 Azs 183/2021 - 62). Závěry krajského soudu vyslovené v odůvodnění napadeného rozsudku jsou zcela v souladu v ustálenou judikaturou. Nadto je v tomto ohledu namístě zdůraznit, že je to především krajský soud, který je oproti soudu kasačnímu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, tedy včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany kasačního soudu má být v tomto

ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na zásadní vady řízení a dokazování (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016 - 79, odst. [21], či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020 - 52, odst. [23]). Takové vady kasační soud nenalezl.

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení krajského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Napadený rozsudek koresponduje s ustálenou judikaturou, která dává odpověď na kasační a v konečném důsledku rovněž žalobní námitky. S ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. S ohledem na nepřijatelnost kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval ani důkazy (fotografiemi), které stěžovatel předložil v řízení o kasační stížnosti.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu